

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs
Commissie Wetsvoorstellen

Ministerie van Financiën

Ingediend op <https://www.internetconsultatie.nl/betalingsdienstaanbieders>

Amsterdam, 20 januari 2022

Betreft: Reactie van de Commissie Wetsvoorstellen van de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs op de internetconsultatie Wet implementatie richtlijn betalingsdienstaanbieders

Geachte dames en heren,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de Orde) heeft met belangstelling kennisgenomen van de concept wettekst implementatie Richtlijn (EU) 2020/284, aangaande de wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968 voor wat betreft rapportageverplichtingen voor betalingsdienstaanbieders (hierna: concept wettekst) en de bijbehorende concepttekst memorie van toelichting implementatie Richtlijn (EU) 2020/284 (concepttekst MvT). De Orde heeft daarin aanleiding gevonden voor de volgende reactie. Daarbij zal de Orde aansluiten bij de onderdelen in de concepttekst MvT en de voorgenomen nummering van de artikelen in de Wet op de omzetbelasting 1968.

1. Concepttekst MvT, onderdeel 1

Uit de concepttekst MvT volgt dat de doelstelling van het voorstel is gelegen in het opsporen van btw-fraude.

De Commissie Wetsvoorstellen van de NOB reageert gevraagd en ongevraagd op fiscaal relevante (wets)voorstellen (en het voortraject daarvan) vanuit de expertise van haar leden. Belangrijke toetsstenen zijn rechtszekerheid (waaronder terugwerkende kracht), verenigbaarheid met het recht, uitvoerbaarheid, effectiviteit en efficiency, regeldruk en gevolgen voor het investeringsklimaat.

1

Brengt deze doelstelling met zich mee dat de door de voorgestelde regels verkregen gegevens enkel kunnen worden aangewend voor de opsporing van deze btw-fraude, of kennen de gegevens een ruimer toepassingsbereik en kunnen deze ook voor controlemogelijkheden bij andere belastingmiddelen worden aangewend? Op welke wijze beoogt de wetgever daarbij het evenredigheidsbeginsel te waarborgen?

2. Artikel 39a onder (c)

De concept wettekst verwijst op veel plaatsen naar Richtlijn (EU) 2015/2366 (hierna: de PSD2 richtlijn). Bij artikel 39a onder (c) van de Wet op de omzetbelasting 1968 wordt verwezen naar de PSD2 richtlijn voor wat betreft de definitie van betaling. De Orde merkt op dat de gangbare definitie van een betaling onder de PSD2 richtlijn niet aansluit bij de onder de in de Wet op de omzetbelasting 1968 gehanteerde definitie van betaling, bijvoorbeeld voor wat betreft de toepassing van de btw-vrijstelling onder artikel 11 lid 1 onderdeel j sub 2 Wet op de omzetbelasting 1968. Dit is met name het geval voor wat betreft virtuele valuta zoals Bitcoin die ingevolge het HvJ EU Hedqvist arrest¹ als valuta worden aangemerkt, terwijl deze in principe niet onder de reikwijdte van PSD2 richtlijn vallen. De Orde verzoekt om dit verschil in interpretatie ter voorkoming van onduidelijkheden expliciet op te nemen in de concepttekst MvT. Voor de volledigheid merkt de Orde hierbij op dat er momenteel op Europees niveau een initiatief is om virtuele valuta verder te reguleren.²

3. Artikel 39b onder (1)

Het is onduidelijk wat wordt bedoeld met ‘voldoende nauwkeurige’. Wordt daarmee iets anders of aanvullends bedoeld dan het register zoals wordt voorgeschreven? De Orde acht verduidelijking op dit punt wenselijk.

De Orde merkt op dat de concept wettekst vereist dat registers worden bijgehouden van “*betalingen betreffende betalingsdiensten die zij voor elk kalenderkwartaal verlenen*”. Dit zou de indruk kunnen wekken dat alleen de vergoedingen voor de betalingsdiensten moeten worden geregistreerd. Het komt de Orde echter voor dat bedoeld is de onderliggende betalingen waaraan de betalingsdiensten uitvoering geven het voorwerp van registratie zijn.

¹ HvJ EU, C-264/14, David Hedqvist, 22 oktober 2015.

² Voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende markten in cryptoactiva en tot wijziging van Richtlijn (EU) 2019/1937, {SEC(2020) 306 final} - {SWD(2020) 380 final} - {SWD(2020) 381 final}, 24 september 2020.

De Commissie Wetsvoorstellen van de NOB reageert gevraagd en ongevraagd op fiscaal relevante (wets)voorstellen (en het voortraject daarvan) vanuit de expertise van haar leden. Belangrijke toetsstenen zijn rechtszekerheid (waaronder terugwerkende kracht), verenigbaarheid met het recht, uitvoerbaarheid, effectiviteit en efficiency, regeldruk en gevolgen voor het investeringsklimaat.

4. Artikel 39b onder (2)

De wijze waarop grensoverschrijdende betalingen worden gedefinieerd sluit niet aan bij de btw-regelgeving. De verplichting om registers bij te houden strekt zich daardoor ook uit tot lokale leveringen en diensten. In sommige gevallen kunnen betalingsdienstaanbieders die zich enkel bezighouden met leveringen en diensten die voor de btw lokaal zijn desondanks een informatieverplichting hebben alsof er sprake is van grensoverschrijdende leveringen en diensten. In Nederland kan dat zich bijvoorbeeld voordoen bij instellingen voor elektronisch geld die cadeaubonnen uitgeven voor lokale winkels. Wanneer deze cadeaubonnen ook worden verkocht aan expats en toeristen, dan doet zich een informatieverplichting voor. Hetzelfde kan zich voordoen bij elektronisch geldinstellingen die specifiek zijn opgericht voor het afhandelen van betalingen voor bijvoorbeeld lokale maaltijdbezorging of vervoersdiensten. De Orde acht het wenselijk om voor dergelijke situaties een uitzondering te maken.

5. Artikel 39b onder (3)

De Orde merkt op dat tot op heden niet duidelijk is op welke wijze en in welk format moet worden gerapporteerd. Het verdient aanbeveling om marktpartijen, tijdig, duidelijke instructies te geven met betrekking tot de wijze waarop gegevens moeten worden aangeleverd.

Het is naar de mening van de Orde onvoldoende duidelijk of de verplichting om registers bij te houden ontstaat wanneer er meer dan 25 grensoverschrijdende betalingen zijn gedaan (dus vanaf de 26e betaling) of dat dit met terugwerkende kracht ook voor de eerste 24 betalingen dient te gebeuren.

De Orde vraagt zich verder af of het als (al dan niet beboetbaar) verzuim wordt gezien indien de verplichting om registers bij te houden en vervolgens in te dienen ook wordt toegepast in gevallen waarin de drempel van 25 grensoverschrijdende betalingen aan dezelfde begunstigde niet is overschreden.

De Orde merkt op dat de begrippen betalingsdienstaanbieder en betaaldienstaanbieder door elkaar worden gebruikt. Het verdient naar de mening van de Orde aanbeveling om één consistente term te gebruiken.

6. Artikel 39b onder (4)

Het is onduidelijk wat wordt bedoeld met “*over informatie beschikt*”. De Orde gaat ervan uit dat wordt bedoeld dat bij de berekening per begunstigde een optelling moet worden gemaakt van de betalingen waarbij de betalingsdienstaanbieder voor de begunstigde optreedt.

De achtergrond daarbij lijkt ons dat deze optelling wordt gemaakt wanneer de begunstigde meerdere identificatiecodes bij deze betalingsdienstaanbieder heeft en dat de betalingsdienstaanbieder geen actieve verplichting heeft om te achterhalen of de begunstigde ook bij andere betalingsaanbieders een identificatiecode heeft. De Orde kan zich voorstellen dat dergelijke informatie in sommige gevallen theoretisch gezien wel beschikbaar is, bijvoorbeeld wanneer de betalingsdienstaanbieder voor een betaler optreedt voor betalingen aan deze begunstigde, maar in de praktijk lastig is te achterhalen. De Orde verzoekt om te verduidelijken in hoeverre hierin een actieve verplichting rust voor betalingsaanbieders om deze informatie te achterhalen.

De Orde vraagt zich daarnaast af waarom er in dit artikel wordt verwezen naar artikel 243 quater, tweede lid, van de Btw-richtlijn 2006 terwijl de definitie in de Wet op de omzetbelasting 1968 wordt overgenomen.

7. Artikel 39b onder (5)

In de praktijk kan de betalingsdienstaanbieder van de betaler niet altijd herleiden wie de betalingsdienstaanbieder van de begunstigde is, met name niet wanneer er meerdere betalingsdienstaanbieders in de keten zijn. Hierdoor ontstaat een risico op dubbele rapportage of geen rapportage van bepaalde betalingen. De Orde verzoekt om te bevestigen of er een actieve onderzoeksplicht bestaat voor de betalingsdienstaanbieder van de betaler om te herleiden waar de betalingsdienstaanbieders van de begunstigde zijn gevestigd.

De Orde suggereert om de woorden “*die de betalingsdienstaanbieder*” in de eerste zin van dit artikel te veranderen in “*die die betalingsdienstaanbieder*” om helderder te maken dat het om de aanbieder van de begunstigde gaat.

8. Artikel 39b onder (6) letter b

Artikel 24 ter Verordening 2020/283/EU bepaalt dat elke lidstaat een elektronisch standaardformulier beschikbaar moet stellen. De Orde acht het wenselijk om dit elektronische standaardformulier op korte termijn beschikbaar te hebben voor een zorgvuldige implementatie in de praktijk.

Het tweede voorbeeld dat in de concepttekst MvT op dit punt wordt besproken roept bij de Orde de vraag op of in die situatie sprake is van een bijkantoor van de Nederlandse bank in België. Hiermee lijkt het voorbeeld incompleet.

Indien sprake zou zijn van een bijkantoor van de Nederlandse bank, dan dient te worden gerapporteerd aan de Belgische belastingdienst die de data vervolgens moet doorgeven aan CESOP, terwijl zonder bijkantoor moet worden gerapporteerd aan de Nederlandse belastingdienst die vervolgens de data moet delen op CESOP-niveau.

9. Artikel 39b onder (7)

Het is naar de mening van de Orde onduidelijk op welke wijze de bedoelde registers dienen te worden verstrekt.

10. Artikel 39d (1) onder (c) en (f)

Het vereiste dat bepaalde gegevens moeten worden verstrekt indien deze voorhanden zijn kan naar de mening van de Orde tot onduidelijkheden leiden. In een aantal gevallen zal informatie bijvoorbeeld wel benaderbaar zijn in onlinedatabases of ontvangen zijn in bestanden, maar niet op een geautomatiseerde wijze zijn in te lezen voor de betalingsdienstaanbieders. Dit wordt bijvoorbeeld veroorzaakt door gebrek aan harmonisatie in de wijze waarop betalingsinformatie onderling tussen betalingsdienstaanbieders moet worden uitgewisseld. De Orde verzoekt om een nadere verduidelijking op te nemen in hoeverre informatie wordt geacht ‘voorhanden’ te zijn.

11. Artikel 39d (2) onder (e)

Het begrip handelaar wordt niet gedefinieerd. De Orde meent dat het hier in wezen om de begunstigde gaat en verzoekt om dit ook zo op te nemen.

Ook roept de bepaling nog de volgende vragen op, waarvoor verduidelijking wenselijk zou zijn. Uit welke informatie moet blijken dat de betaling in de fysieke locatie van de handelaar is geïnitieerd? Op welke wijze moet het begrip ‘In voorkomend geval’ worden uitgelegd binnen het kader van de concept wettekst? Op welke situaties wordt hierbij gedoeld? Behelst deze bepaling een actieve onderzoeksplicht van de betalingsdienstverlener om vast te stellen of de betaling in de fysieke locatie van de handelaar is geïnitieerd?

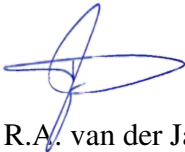
Art III

Vanuit consistentieoogpunt verdient het aanbeveling om deze wet aan te halen als de: “*Wet implementatie betalingsdienstaanbieders*”.

12. Tot slot

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten. De Orde heeft geen bezwaar tegen publicatie van deze reactie.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

drs. R.A. van der Jagt
voorzitter Commissie Wetsvoorstellen